

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 013779 13 U
Sarajevo, 16.11.2015. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Mirsade Džindo i Davora Žilića kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Žanke Bajić, u upravnom sporu tužitelja: 1. Coca Cola HBC B-H d.o.o. Sarajevo; 2. BIMAL dioničko društvo za proizvodnju ulja i 3. BANJALUČKA PIVARA AD Banja Luka, zastupani po punomoćniku Marić & Co i to advokatima Branku Marić, Dijani Ivanović, Višnji Dizdarević, Predragu Radovanoviću, Ezmani Turković i Džani Smailagić-Hromić, protiv rješenja broj: 02-26-1-09-14-II/13 od 01.08.2013. godine i broj: 02-26-1-09-51-II/13 od 10.10.2013. godine, tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, Radićeva broj 8., Sarajevo, u upravnoj stvari ocjene dopuštenosti koncentracije na tržištu i izricanja novčane kazne, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 16.11.2015. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužbe se odbijaju.

Образложење

Rješenjem tuženog broj 02-26-1-09-14-II/13 od 01.08.2013. godine, tačkama ocjenjena je dopuštenom koncentracija na tržištu upravljanja ambalažnim otpadom u BiH, nastala osnivanjem privrednog subjekta EKOPAK – Društvo za postupanje sa ambalažnim otpadom d.o.o. Sarajevo, zajedničkim ulaganjem tužitelja. Stavom 2. dispozitiva navedenog rješenja utvrđeno je da tužitelji nisu podnijeli prijavu koncentracije u zakonom predviđenom roku i da su proveli koncentraciju bez rješenja Konkurencijskog vijeća, pa je stoga izričena je novčana kazna privrednom subjektu Coca-Cola HBC B-H d.o.o. Sarajevo, u iznosu od 44.312,00 KM, privrednom subjektu BIMAL dioničko društvo za proizvodnju ulja, Brčko distrikt u iznosu od 104.572,00 KM i privrednom subjektu Akcionarsko društvo BANJALUČKA PIVARA Banja Luka, u iznosu od 9.525,00 KM, kao i novčana kazna privrednom subjektu Coca-Cola HBC B-H d.o.o. Sarajevo, u iznosu od 139.582,00 KM, privrednom subjektu BIMAL dioničko društvo za proizvodnju ulja, Brčko distrikt u iznosu od 329.403,00 KM i privrednom subjektu Akcionarsko društvo BANJALUČKA PIVARA Banja Luka, u iznosu od 29.273,00 KM, koje su dužni platiti u roku od 8 dana od prijema tog rješenja, sa obavezom upisa rješenja u Registar koncentracija.

U toku postupka postupajući tuženi organ je postupajući po zahtjevu tužitelja za preispitivanje naprijed navedenog rješenja, usvojio je zahtjev te tačku 3. dispozitiva naprijed označenog rješenja od 01.08.2013. godine (tačkom 2. dispozitiva) izmijenio u dijelu koji se odnosi na novčanu kaznu privrednom subjektu BIMAL d.d. za proizvodnju ulja Brčko Distrikt, na način da je iznos izrečene novčane kazne sa 104.572,00 smanjio na iznos 57.998,00 KM kao i u tački 4. dispozitiva predmetnog rješenja iznos izrečene kazne od 329.403,00 KM smanjio na iznos 182.693, 00 KM. Istim rješenjem je odobren povrat označenih sredstava u tački 2. dispozitiva tog rješenja privrednom subjektu BIMAL d.d. za proizvodnju ulja Brčko distrikt u ukupnom iznosu 193.283,00 KM. Takođe je određeno da će povrat tog novčanog iznosa izvršiti Ministarstvo finansija i trezora BiH u korist računa BIMAL d.d. za proizvodnju ulja Brčko distrikt (tačka 4. dispozitiva).

Protiv osporenog rješenja tužitelji su blagovremeno pokrenuli upravni spor, zbog povrede pravila postupka, nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede pravila postupka. U tužbi detaljno obrazlažu zašto smatraju da su osporenim rješenjem povrijeđena pravila postupka, pri tome posebno ističući, da se u konkretnom slučaju uopšte ne radi o koncentraciji na tržištu, polazeći od sadržaja propisa koji definišu kada koncentracija postoji na određenom tržištu. Ovo stoga što su tužitelji osnovali Društvo Ekopak d.o.o. isključivo kako bi omogućili što efikasnije ispunjenje svojih obaveza prikupljanja i uništavanja otpada ustanovljenih Zakonom o upravljanju otpadom (Službene novine FBiH broj 33/03 i 72/09) i navedenim Pravilnikom o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom u FBiH, kao i da je pomenuto društvo osnovano kao neprofitno društvo, te da ne stvara dobit na bilo koji način ni sebi ni tužiteljima kao svojim osnivačima. Nadalje u tužbi navodi da nijedan od tužitelja nije registrovan za djelatnost koju obavlja Ekopak d.o.o.; da je tržišna djelatnost tužitelja međusobno različita i svima im je zajedničko samo da proizvode otpad koji su po novom zakonu dužni prikupiti i uništiti; iako je Ekopak osnovan samo od strane tužitelja, Ugovorom o osnivanju i statutom Ekopaka je predviđeno da mu u svojstvu članova mogu pristupiti i sva druga društva koja su na isti način kao i tužitelji zainteresovani za prikupljanje i uništavanje otpada; te da Ekopak na bilo koji način ne mijenja tržišnu poziciju tužitelja kao njegovih osnivača, niti stvara svoju vlastiti tržišnu poziciju u djelatnostima kojima sa bave osnivači. Tužitelj smatra da je pozivanje tuženog u obrazloženju osporenog rješenje praksu EU i praksu Evropske komisije u vezi sa ovim, paušalno i neargumentovano jer u obrazloženju parafrazira Uredbu o kontroli koncentracija Evropske komisije. Takođe navode da navođenje ovih kriterija za razlikovanje full function od koordinirajućeg joint venture nije dovoljno dodajući da je Uredba u ovom segmentu detaljna i tuženi je trebao primijeniti sve njene odredbe. U nastavku tužbe ističu da ako se pođe od činjenice da su tužitelji koncentraciju sami prijavili, te imajući u vidu dosadašnju praksu kako tuženog tako i evropsku praksu da se u slučajevima koncentracija kojima se ne remeti tržište i ostvaruje opštedruštvena korist kazne uopšte ne izriču, to je jasno da su kazne koje im je tuženi izrekao drakonske. Tuženi je na strani 6 osporenog rješenja utvrdilo da je navodni ukupni godišnji prihod koji je ostvario drugotužitelj u 2010.g. na nivou BiH iznosio 261.430.798,26 KM, a na svjetskom nivou 124.745.469,05 KM, a isto je utvrdio zbrajajući pojedinačne ukupne prihode povezanih lica u BiH bez da su iz ukupnih prihoda oduzeti prihodi ostvareni međusobnim transakcijama povezanih lica, čime je dobijen nerealan i nezakonit ukupan prihod. Na taj način prema mišljenju tužitelja

Konkurencijsko vijeće BiH je postupilo suprotno odredbama Zakona o konkurenciji BiH (čl.2, čl.14. st.2), Odluke o načinu i podnošenju prijave koncentracije i kriterija za ocjenu koncentracija privrednih subjekata, Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta, Obavijesti Komisije o načinu obračuna prihoda, Uredbe EU 139/2004, Pravosudnoj obavijesti 2007, MRS21. Ov prije svega iz razloga što je tuženi utvrdio nerealan prihod drugotužitelja i njegovih povezanih lica u BiH od 261.430.798,26 KM, koji je bio u osporenom rješenju osnov za odmjeravanje kazne drugotužitelju, čime je izrečena višestruko veća, nezakonita kazna, te drugotužitelju nanesena teško nadoknativa šteta. Pored navedenog, tuženi je počinio i povredu temeljnih načela ZUP-a BiH, načelo materijalne istine, te načelo zakonitosti jer nije utvrdio pravo stanje stvari zbog čega je tuženi postupio suprotno članu 11. stav 2. Uredbe 139/20043, te načelu materijalne istine ZUP-a. U cilju cjelishodnije primjene Zakona o konkurenciji BiH, podzakonskih akata koji regulišu materiju koncentracije privrednih subjekata, BIMAL kao drugotužitelj opreza radi, dostavlja i prvobitno traženi konsolidovani bilans prihoda Seed Oil Holdings GmbH, Willhelminenstrasse 91/19/2, Wien, Austria, za 2010 godinu. Zbog složenosti ove pravne stvari, tužitelji predlažu da sud na osnovu odredbe člana 29. Zakona o upravnim sporovima BiH u ovom postupku zakaže usmenu raspravu te da nakon provedenog postupka uvaži tužbu i presudom poništi rješenje tuženog broj 02-26-1-09-14-11/13 od 01.08.2013.godine. Svojim podneskom od 05.11.2013. godine, tužitelji su izvršili preinaku prvobitnog postavljenog zahtjeva sa prijedlogom da se poništi i rješenje tuženog broj 02-26-1-09-51-II/13 od 10.10.2013. godine, kojim se prvooznačeno rješenje mijenja samo u tački 3. dispozitiva, a kako je već naprijed istaknuto.

U toku upravnog spora, pozivajući se na odredbu člana 27. Zakona o upravnim sporovima BiH, podneskom od 05.11.2013. godine, tužitelji su proširili tužbu na preinačeno osporeno rješenje od 10.10.2013. godine, koji ovaj sud takođe smatra tužbom. Tužitelji u podnesku navode da se radi o istom pravnom i činjeničnom osnovu kao i u rješenju od 01.08.2013. godine, tvrdeći da su oba rješenja nezakonita prvenstveno iz razloga, kako dalje navode, što se kod spornog osnivanja društva „Ekopak“ d.o.o. Sarajevo, nije radilo o koncentraciji, suprotno stavu tuženog. Istim podneskom zahtijevaju i naknadu troškova, prema, u istom, specificiranom, troškovniku.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije, dok je u naknadno podnesnoj obavijesti od 28.09.2015. godine, istakao da je taj organ, postupajući po zahtjevu tužitelja za preispitivanje rješenja od 01.08.2013. godine u odnosu na izrečenu kaznu privrednom subjektu „Bimal“ d.d. Brčko Distrikt, a koje dostavlja u prilogu, da je rješenjem od 10.10.2013. godine, taj zahtjev usvojen, te da je kazna označenom privrednom subjektu, umanjena kazna. U predmetnoj obavijesti takođe ističe da su navodi tužitelja za procjenu relevantnog tržišta kao i drugi podaci koji ne mogu uticati na dozvoljenost koncentracije i njene pozitivne efekte, irelevantni, jer, kako je, kako dalje navodi, taj organ, svojim prvobitnim rješenjem od 01.01.2013. godine, nije predmetnu koncentraciju ocijenio nedopuštenom, nego, ju je ocijenilo dopuštenom odnosno koncentraciju je odobrilo.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenih rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Osporena rješenja su pravilna i zakonita.

Prije svega, odredbom člana 12. stav 1. tačka c) Zakona o konkurenciji – u daljem tekstu Zakon („Službeni glasnik BiH“ broj 48/05, 76/07 i 80/09) koncentracijom se smatra zajedničko ulaganje na zajedničko ulaganje na dugoročnoj osnovi, dva ili više nezavisnih privrednih subjekata, koji djeluju kao nezavisan privredni subjekt. Član 14. stav 1. istog Zakona propisuje da namjeravanu koncentraciju privrednih subjekata, iz člana 12. stav 1. Zakona, učesnici koncentracije su obavezni prijaviti, i to kada su ispunjeni sljedeći uslovi: a) da ukupni godišnji prihod svih učesnika koncentracije ostvaren prodajom roba i /ili usluga na svjetskom tržištu iznosi 100.000.000 KM po završnom računu u godini koja je prethodila b) da ukupni godišnji prihod svakog od najmanje dva privredna subjekta učesnika koncentracije ostvaren prodajom roba i /ili usluga na tržištu Bosne i Hercegovine iznosi najmanje 8.000.000 KM po završnom računu u godini koja je prethodila koncentraciji, ili ako je njihovo zajedničko; stav 2. određuje da u ukupni godišnji prihod iz stava 1. ovog člana neće se računati prihod koji ti privredni te stav 3. u slučaju kad se koncentracija iz člana 12. stav 1. Zakona odnosi na spajanje ili pripajanje dijela ili dijelova jednog ili više privrednih subjekata, bez obzira da li ti dijelovi imaju status pravnog lica, pri izračunavanju prihoda iz stava 1. ovog člana obračunavat će se samo prihod onih dijelova privrednog subjekta koji su predmet kontrole koncentracije. Nadalje stav 4. iste odredbe određuje da dvije ili više koncentracija iz stava 3. ovog člana provedene u vremenskom periodu kraćem od dvije godine smatrat će se jednom koncentracijom (više sukcesivnih stjecanja dijelova privrednog subjekta), izvršenom na dan posljednje od ovih koncentracija. Nadalje, odredba člana 16. Zakona, propisuje da su (1) privredni subjekti, učesnici koncentracije obavezni podnijeti prijavu koncentracije u smislu čl. 12. i 14. ovog Zakona, u roku od 15 dana od dana zaključenja sporazuma, objavljivanja javne ponude dionica ili sticanja kontrole, zavisno od toga šta nastupi ranije. (2) Prijava koncentracije može se podnijeti i kada učesnici koncentracije dokažu svoju namjeru za koncentracijom zaključenim načelnim sporazumom, memorandumom o razumijevanju, pismom namjere potpisanim od svih učesnika koncentracije ili javnim objavljivanjem namjere ponudu (3) U slučaju kada kontrolu nad cijelim ili dijelovima jednog ili više privrednih subjekata stiče drugi privredni subjekt, prijavu podnosi privredni subjekt koji stiče kontrolu, a u svim ostalim slučajevima privredni subjekti podnose zajedničku prijavu. Nadalje, članom 18. Zakona propisano je da (stav 1) ako Konkurencijsko vijeće utvrdi da bi provođenje koncentracije iz čl. 12. i 14. Zakona moglo imati za posljedicu negativne efekte koji mogu značajno narušavati konkurenciju na relevantnom tržištu, donijet će zaključak o pokretanju postupka dok je stavom 9. iste odredbe određeno da se koncentracije neće moći provesti prije donošenja rješenja kojim se potvrđuje usklađenost predmetne koncentracije iz člana 12. i 14. istog Zakona.

Iz stanja spisa ove upravne stvari proizilazi da je tuženi organ, postupajući po zajedničkoj prijavi koncentracije tužitelja, kojom su isti, zajedničkim ulaganjem na dugoročnoj osnovi, osnovali privredni subjekat EKOPAK društvo za postupanje sa ambalažnim otpadom d.o.o Sarajevo. Tuženi organ je u postupku ocjene koncentracije nesporno utvrdio da se radi o koncentraciji te da prijava nije podnesena u Zakonom propisanom roku, u smislu člana 16. stav 1. Zakona, kao i da je koncentracija provedena bez rješenja Konkurencijskog vijeća, u smislu člana 18. stav

9. istog Zakona. Tuženi organ je kao pravni osnov koncentracije prihvatilo, od strane tužitelja, dostavljeni mu Ugovor o osnivanju privrednog društva EKOPAK d.o.o, potpisan dana 13.04.2011. godine, od strane ovlaštenih zastupnika podnositelja prijave, sada tužitelja a u smislu člana 16. stav 1. Zakona, a u vezi sa članom 30. stav 1. tačka a) Zakona i članom 9. tačka f) alineja 14. Odluke o načinu podnošenja prijave i kriterijima za ocjenu koncentracija privrednih subjekata („Službeni glasnik BiH“ 34/10). Imajući u vidu kriterije Uredbe vijeća (EZ) broj 4064/89 o kontroli koncentracije privrednih subjekata, tuženi organ je imajući u vidu i predmetni Ugovor kao pravni osnov koncentracije, zaključio da je privredni subjekt EKOPAK samostalan privredni subjekt koji obavlja sve funkcije kao i njegovi konkurenti na relevantnom tržištu, da je osnovan na neodređeno vrijeme, da ima svoje zaposlenike i imovinu i popisane ugovore sa oko 200 klijenata za koje također vrši poslove upravljanja ambalažnim otpadom. Tuženi organ je imajući u vidu da oblik koncentracije predstavlja zajedničko ulaganje na dugoročnoj osnovi, dva ili više nezavisnih privrednih subjekata, koji djeluje kao nezavisan privredni subjekt, u smislu člana 12. stav 1. tačka c) Zakona, kao i da se u konkretnom slučaju u smislu člana 17. Zakona radi o koncentraciji privrednih subjekata koji ne djeluju na istom relevantnom tržištu i da ista neće dovesti do ograničavanja ili narušavanja tržišne konkurencije, konačno je ocijenilo predmetnu koncentraciju dopuštenom u smislu odredbe člana 18. stav 2. Zakona. Tuženi organ je imajući u vidu prednja utvrđenja, rješenjem od 01.08.2013. godine, u smislu člana 49. stav 1. tačka b) i člana 48. stav 1. tačka e) Zakona, privrednim subjektima Coca-Cola HBC B-H d.o.o. Sarajevo i akcionarskom društvu BANJALUČKA PIVARA Banja Luka konačno izrekao novčane kazne na način opisan u tačkama 3. i 4. dispozitiva rješenja, dok je rješenjem od 10.10.2013. godine, konačno izrekao i novčanu kaznu i privrednom subjektu BIMAL d.d.

Naime, prema stanju spisa ove upravne stvari, kao i utvrđenjima koja proizilaze iz osporenih rješenja, ovo vijeće nalazi da predmetna prijava koncentracije nije podnesena u za to zakonom predviđenom roku - od 15 dana od dana zaključenja ugovora o osnivanju privrednog subjekta Ekopak d.o.o., a koji rok istekao 28.04.2011. godine.

Odredbom člana 49. stav 1. pod b) Zakona za ovakvu povredu Zakona predviđena kazna u iznosu do 1% ukupnog prihoda u prethodnoj godini poslovanja. Mnogo viša kazna (do 10%) je predviđena za provođenje koncentracije bez prethodnog rješenja o koncentraciji u smislu člana 18. stav 9. Zakona o konkurenciji. U konkretnom slučaju nesporno je da su tužitelji proveli predmetnu koncentraciju bez rješenja o dopuštenosti iste, koju izdaje tuženi organ.

U definisanju pojma postojanja koncentracije, po nalaženju ovog vijeća, tužitelji iz zakonskog određivanja i regulative EU parcijalno ističu dijelove ne dovodeći ih u uzročno-posljedičnu vezu sa koncentracijom kao cjelinom koja se desila i za koju je postojala obaveznost prijave u skladu sa Zakonom o konkurenciji. Tuženi organ, u konkretnom slučaju, nije zabranio koncentraciju, nego je pobijanim rješenjem ocijenilo kao dopuštenu, suprotno tužbenim prigovorima. Isti je primijenio relevantne odredbe Zakona, Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta te Odluke o načinu podnošenja prijave i kriterija za ocjenu koncentracije privrednih subjekata. Takođe je u konkretnom slučaju imalo u vidu i praksu Evropskog suda i odluke

Evropske komisije, kao i kriterije i standarde iz Obavještenja Evropske komisije o pojmu zajedničkog pothvata sa značenjem koncentracije prema Uredbi Višehća (EZ) broj 4064/89 o dozvoli koncentracije privrednih subjekata, Pravilnik o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom, pravosudno Obavještenje tumačenju Uredbe Vijeća (EZ) broj 139/2004 o kontroli koncentracija, Obavještenja Evropske komisije o izračunu ukupnog prihoda u skladu sa Uredbom Vijeća (EEZ) broj 4046/89 o kontroli koncentracije privrednih subjekata kao i Presudu Suda EU u predmetu T 282/02, paragraf 62 (2006) ECR II-319.

Tužena je, u konkretnom slučaju, valjano utvrdilo i relevantno tržište u geografskom smislu. Ovo iz razloga što je u skladu sa članom 3. stav 3 i članom 5. Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta, relevantno tržište u geografskom smislu obuhvata cjelokupnu ili dio teritorije Bosne i Hercegovine na kojem privredni subjekat djeluje u prodaji i/ili kupovini relevantnog proizvoda pod jednakim ili dovoljno ujednačenim uslovima i koji to tržište bitno razlikuje od uslova tržišne konkurencije na susjednim geografskim tržištima. Kako privredni subjekt EKOPAK pribavlja (kupuje) to jeste vrši upravljanje ambalažnim otpadom i privredne subjekte izvan teritorije Federacije Bosne i Hercegovine (Banjalučka pivara-Republika Srpska, BIMAL-Brčko Distrikt i još 200 drugih zaključenih ugovora) kao relevantno tržište u geografskom smislu tuženi organ je na pravilan način utvrdilo teritoriju Bosne i Hercegovine. U daljim svojim navodima tužitelji miješaju pojam definicije koncentracije sa pojmom dopuštenosti koncentracije, odnosno njenim efektima na relevantnom tržištu. Po nalaženju ovog vijeća, pogrešan je zaključak tužitelja da se novčana kazna izriče u odnosu na period ostvaren na relevantnom tržištu. Ovo iz razloga što takvo utvrđenje ne proizilazi iz odredaba Zakonu, već isti koristi izraz ukupan prihod ostvaren u BiH po raznim osnovama. Nadalje, ovo vijeće nalazi da užitelji proizvoljno tumače odredbe člana 48. i člana 49. Zakona o konkurenciji. Ovo iz razloga što je Zakon jasan i u članu 48. stav 1. pod e) je jasno utvrđeno da će se novčanom kaznom od 10% vijednosti ukupnog godišnjeg prihoda privrednog subjekta iz predhodne godine koja je prethodila godini u kojoj je nastupila povreda zakona kazniti privredni subjekat ako povede koncentraciju bez prethodnog rješenja o koncentraciji u smislu člana 18. stav 9. ovog zakona. Dakle, ovdje je utvrđena obaveznost izricanja novčane kazne, a ne mogućnosti kao što to tužitelji navodi u tužbi. Tužitelji dalje navode da se ova odredba odnosi na slučaj kad su određeni subjekti prijavili koncentraciju ali nisu čekali donošenje rješenja o koncentraciji nego su istu povelili bez rješenja Konkurencijskog vijeća. Te tvrdnje nisu osnovane, jer Zakon ne propisuje takvu situaciju. Nadalje, bez osnova je i navod tužitelja da se članom 18. Zakona o konkurenciji reguliše samo postupak kada je Konkurencijsko vijeće donijelo Zaključak o pokretanju postupka. Naime, stavom 5. istog člana je utvrđeno da Konkurencijsko vijeće na osnovu informacija i dokumentacije dostavljene uz prijavu koncentracije, stepena vjerovatnoće povrede pravila konkurencije takvom koncentracijom i procjene da namjeravana koncentracija nema za posljedicu negativne efekte može donijeti rješenje u roku od 30 dana, dakle bez donošenja zaključka o pokretanju postupka što je tuženi organ i učinilo u predmetnom slučaju. Svrha donošenja Zaključka o pokretanju postupka je, po nalaženju ovog vijeća, da ukoliko se utvrdi da bi provođenje koncentracije moglo imati za posljedicu negativne efekte koji mogu značajno narušavati konkurenciju na relevantnom tržištu, nakon provedenog postupka koji traje do 3 odnosno 6 mjeseci (član 41. Zakona o konkurenciji) koncentracija ocjeni dopuštenom, nedopuštenom ili uslovno dopuštenom, a ne da se

izrekne novčana kazna. S tim u vezi, ocjena dopuštenosti koncentracije nema nikakve veze sa zakonskom obavezom privrednih subjekata da prijave koncentraciju odnosno sa zakonskom zabranom da se ta koncentracija provede bez rješenja Konkurencijskog vijeća, a kako je pravilno zaključio i tuženi organ.

U konkretnom slučaju tuženi organ je takođe pravilno postupio kada je razdvojilo novčane kazne iz člana 48. i člana 49. Zakona o konkurenciji u cilju pravičnosti a kako bi se strankama mogla omogućiti potpunija zaštita njihovih prava. Nadalje, tužbeni prigovorima, tužitelji nastoje da dovedu u vezu ocjenu dopuštenosti koncentracije i njene efekte na tržištu, sa izrečenim kaznama, što je, po nalaženju ovog vijeća neosnovano. Ovo iz razloga što su novčane kazne isključivo izrečene radi nepoštivanja zakonom uvrđenih obaveza, odnosno nepoštovanja zakona Bosne i Hercegovine, a samim tim ni institucija Bosne i Hercegovine.

U odnosu na tužbene navode vezane za odnos ukupnog prihoda na osnovu kojeg se izriče novčana kazna sa pozivom na regulativu EU, ovo vijeće nalazi sljedeće. Naime navedene smjernice o metodi za uvrđivanje novčanih kazni (98/C 9/03) odnose se na Evropsku zajednicu za uglj i čelik. Takođe su donesene i smjernice o načinu određivanja novčanih kazni (2006/C 210/02), koje se kao i ove prethodne odnose na zabranjene sporazume i zloupotrebu dominantne pozicije (članovi 81. i 82. Ugovora EU, a što je adekvatno članu 4. i 10. Zakona o konkurenciji) i koje shodno tome nisu primjenjive na druge povrede Zakona o konkurenciji, a koje su kao takve utvrđene pobijanim rješenjem tuženog organa. Ovaj sud nalazi da su izrečene kazne, suprotno tuženim prigovorima, realno izrečene. Razloge za izricanje novčanih kazne privrednim subjektima Coca-Cola HBC B-H d.o.o. Sarajevo i akcionarskom društvu BANJALUČKA PIVARA Banja Luka na način opisan u tačkama 3. i 4. rješenja broj: 02-26-1-09-14-II/13 od 01.08.2013. godine Konkurencijsko vijeće je dalo u obrazloženju pobijanog rješenja, koje obrazloženje kao potpuno i jasno prihvata i ovo vijeće, zbog čega ga neće ponavljati.

Obzirom da je tuženi, postupajući po zahtjevu za ponavljanje postupka, u dijelu koji se odnosi na određivanje novčane kazne privrednom subjeku BIMAL d.d., takav zahtjev usvojio rješenjem od 10.10.2013. godine, i tom privrednom subjektu smanjio izrečene kazne (označene u dispozitivu rješenja od 01.08.2013. godine u tačkama 3. i 4.) sa iznosa od 104.572,00 KM na iznos od 57.998,00 KM, odnosno sa iznosa od 329.403,00 KM smanjio na iznos od 182.693,00 KM, koji povrat je tom privrednom subjektu istim rješenjem i odobren. Tuženi organ je takvu odluku donio imajući u vidu naknadno dostavljeni prihod tog privrednog subjekta i mišljenja vještaka finansijske struke. Naime tužitelji su pojašnjenje dopune prijave vezano za ukupni prihod privrednog subjekta BIMAL d.d (bez prihoda ostavarenog međusobnom razmjenom njegovih povezanih društava) dostavili nakon donošenja rješenja od 01.08.2013. godine. Tuženi je, na osnovu instituta - preispitivanja rješenja (član 43. stav 5 Zakona), a na osnovu naknadno dostavljenih dokaza, isti prihvatio i rješenjem od 10.10.2013. godine, prvodoneseno rješenje izmijenio u tačkama 3. i 4. u odnosu na privredni subjekat Bimal d.d. Takođe obrazloženja data i u tom rješenju, ovaj sud prihvata kao jasna i dostatna.

Ostali prigovori tužitelja nemaju značaja na pravilnost i zakonitost osporenih rješenja, pa iste sud nije posebno cijenio, jer je u osporenim rješenjima tuženi

detaljno obrazložio sve relevantne činjenice, koje se odnose i na ostale prigovore tužitelja, a koje obrazloženje u cjelosti uvažava i ovaj sud. Obzirom da ovo sudsko vijeće nije naišlo na nejasnoće za čije razjašnjenje bi bilo neohodno održavanje usmene rasprave u smislu odredbe člana 29. stav 2. ZUS-a to se tužbeni zahtjev istaknut u tom pravcu, odbija.

Imajući u vidu navedeno, Sud je primjenom odredbi člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu presude.

Na koncu, imajući u vidu da je sud odbio prvopodnesenu tužbu, kao i podnesak kojim se tužba proširuje i na rješenje od 10.10.2013. godine (u ovoj presudi označen i cijenjen također kao tužba), to ne postoji ni zakonska obaveza naknade troškova spora, koje su istim, tužitelji potraživali.

ZAPISNIČAR
Žanka Bajić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDSKA
Adrañka Brenjo

Načelnost prepisa ovjerava i potvrđuje
Ovlašteni zapešteni Sud

